

UNO

'Je bent gewoon een vieze, vieze, vieze...' Moises' gezicht loopt rood aan. Ik houd mijn adem in, wat wordt het? Vieze goorlap? Vieze vuilak? Voor de zekerheid trek ik de deur van mijn slaapkamer iets verder dicht en bijt op mijn lip.

'Een vieze viezerik!' brult Moises en hij stormt langs de deur waarachter ik me schuilhoud, rechtstreeks de badkamer in. Met een knal gooit hij de deur dicht en draait 'm op slot. Wijze keuze, de enige deur in dit huis die überhaupt op slot kan.

'Wep-wep-wep-wep.' Tess laat een perfecte imitatie van de loser-jingle horen en trekt mijn slaapkamerdeur helemaal dicht. 'Een vieze viezerik? Was dat echt het beste wat hij kon verzinnen?' Tess kijkt me aan, de teleurstelling staat op haar gezicht te lezen.

'St,' sis ik terwijl ik op mijn bed ga zitten, 'ze staat nog in de keuken, straks hoort ze ons.'

De viezerik in kwestie is Ela, een van onze huisgenoten. Moises, Tess en ik zijn twee weken geleden aangekomen op Lanzarote, rechtstreeks vanaf Mallorca. De hele zomer hebben we daar gewerkt voor Happymoon Hotels, een Spaanse hotelketen. We zijn begonnen met een cursus in Alcudia en werkten vervolgens het zomerseizoen in Cala Millor. Samen met een chef-entertainer vormden we het entertainmentteam van Cala Millor Moon. Het was een geweldige zomer, de beste van mijn vierentwintigjarige leventje.

Vanaf minuut een waren Tess en ik de beste maatjes. Samen maakten we Cala Millor onveilig. Na het werk een focaccia eten in Keboom Lounge, daarna een cocktail in Bananas en vervolgens onze zolen eraf dansen in La Havana.

Vanaf half september werd het rustiger in het dorp en het publiek werd ouder, veel ouder. De enige activiteiten die we nog konden doen in het hotel waren Bingo en 55+ gymnastiek.

Vandaar dat we alle drie direct toehapten toen de directeur van Happymoon, Pierre, ons half oktober vroeg of we in de winter op Lanzarote wilden werken. De meeste Happymoon hotels sluiten in de winter, dit was een buitenkans.

Zo landden we eind oktober op dit vreemde eiland.

'Moppies, welkom op de maan,' sprak Moises, toen we met de taxi vanaf het vliegveld in zuidelijke richting reden. Hij had het niet beter kunnen verwoorden. De aarde is hier gitzwart en tijdens de rit van het vliegveld naar Playa Blanca zagen we zeker tien kraters.

Helaas is onze chef achtergebleven op Mallorca. We hebben hier een nieuwe chef, Heinz. Heinz is half Duits, half Mallorquins. Hij is hier al een maand geleden aangekomen, samen met zijn vriendin, Ela. Jawel, de vieze viezerik.

'Schuif op en laat me tussen jullie in liggen.' Moises komt mijn kamer in en propt zichzelf tussen Tess en mij in. 'Marlou, ik zweer het je,' sist hij, 'ik kon die griet wel iets aandoen. We hebben zo'n mooi huis hier, we hebben zelfs een zwembad. Dit zou toch een winter lang een paradijsje kunnen zijn? Maar door die twee en hun rondslingerend etenswaar, hun allergie voor schoonmaakmiddelen en hun ranzige gedrag, stikt het hier van de kakkerlakken. Vuile vieze, vieze, vieze...'

'Viezeriken,' lacht Tess. 'Kon je nou echt niks beters verzinnen? Dat valt me van je tegen hoor.'

'Ach, krijg jij ook tietten.' Moises pakt een van mijn kussens en drukt het op Tess' gezicht.

'Ik hoor jullie wel lachen,' klinkt het ineens achter de gesloten deur en we zijn op slag stil. We kijken elkaar aan en houden onze adem in. Totdat Tess haar schouders ophaalt en in de richting van de dichte deur roept: 'Heb je zeker net een wattenstokje door je ranzige oren gehaald.'

Moises komt oorspronkelijk uit Andalusië. Met zijn vijftientig jaar is hij een jaar ouder dan ik en vier jaar ouder dan Tess. Zijn jeugd was zwaar. Hij wist vanaf zijn elfde al dat hij gay was, wat hem het leven zeer moeilijk maakte in zijn streng katholieke gezin. Op zijn zestiende is hij vertrokken, met het

openbaar vervoer naar Utrecht. Het oorspronkelijke plan was Amsterdam. Hij had op tv gezien dat mannen daar hand in hand over straat liepen. In de trein van Parijs naar Amsterdam werd hij verliefd op een jongen uit Utrecht. Dus werd dat de eindbestemming.

Piemels later (Moises' vervanging voor de term "jaren later") verhuisde hij naar Mallorca. Zijn Spaanse bloed trok de Nederlandse kou niet meer. Drie jaar geleden begon hij als kelner in een restaurant, maar door zijn talenkennis kon hij al snel de overstap maken naar animación. Hij werkt nu twee jaar voor Happymoon en is er naar eigen zeggen nog lang niet klaar mee.

De hele zomer heeft hij geen vriendje gehad. Tess en ik zetten regelmatig de bloemetjes buiten, maar Moises heeft een brave zomer achter de rug. Hij zegt op zoek te zijn naar de Ware Jacob.

Het feit dat Heinz en Ela twee viespeuken zijn, is niet het enige obstakel. Het zijn bovendien luie donders. Officieel werkt Tess samen met Ela in de Mini Club, maar het is Tess die alle voorbereidingen doet. Ela hobbelt mee. Moises en Heinz verzorgen op papier samen het sportprogramma, maar de enige sport waar Heinz goed in is, is verslapen. Moises moet ook nog eens alle decoratie opbouwen en speelt, 's avonds als de show is afgelopen, voor dj.

Gelukkig heb ik overdag niet zo veel met Heinz of Ela te maken. Ik geef de hele dag door aerobics-, aqua-aerobics, dans- en zumbalessen. Mijn geduld wordt vooral 's avonds op de proef gesteld. Na de show gaan zij doodleuk samen aan de bar zitten, terwijl wij de kleedkamer schoonmaken en alle attributen van de show opruimen.

Ik heb er schoon genoeg van en heb al contact opgenomen met Pierre. Helaas doet hij er niets aan. Hij zegt ijskoud dat hij nergens entertainers kan vinden nu, half november. Iedereen geniet van een welverdiende vakantie na een lange zomer op Mallorca. Jammer dat Heinz en Ela hun vakantie ten koste van ons vieren.

Tess is, met haar eenentwintig jaar, de jongste van ons drieën. Tess en ik zijn voor elkaar de zussen die we beiden niet hadden.

Alle twee zijn we enig kind, maar we halen het gemis van een zusje of broertje ruimschoots in. We zijn onafscheidelijk en hebben in zeven maanden een band opgebouwd, die nooit meer kapot zal gaan.

Het is vandaag zondag, grote wisseldag. Oude gasten gaan naar huis en de nieuwe komen aan. Op Mallorca kwamen er bijna dagelijks nieuwe gasten aan, hier is het een vreemde gewaarwording. Iedere zondag loopt het hotel leeg. Groot voordeel van dit fenomeen is dat er op die dag geen entertainment nodig is. Alle entertainers hebben tegelijk vrij. Op Mallorca hadden we op verschillende dagen vrij. Daar had je geluk als je tegelijk met een leuke collega vrij was.

Lanzarote wordt het eiland van de eeuwige lente genoemd, maar daar wordt zeker niet de Nederlandse lente mee bedoeld. Sinds we hier zijn, is het bloedheet. Op Mallorca werd het al winter en kon je de straat niet meer op zonder dikke trui. Hier is het genieten.

Toen we hier aankwamen, geloofden we onze ogen niet. Een stoere finca, inclusief zwembad, werd aangekocht door Happymoon, speciaal om de entertainers onderdak te bieden. Heinz liet onze kamers zien. Hij en Ela hadden uiteraard de mastersuite al geconfisqueerd. Zolang ik mijn eigen kamer had, was ik tevreden.

Het grootste punt van ergernis is de gezamenlijke keuken. We kwamen er al snel achter dat Heinz en Ela erg van kippenpoten houden. Wanneer we 's avonds thuiskomen van het werk, komt de lucht van gebraden kippenvlees ons vanaf de oprit tegemoet. Het huis bevindt zich op zo'n twintig minuten lopen van het hotel, maar omdat Heinz en Ela met de auto gaan zijn ze ons altijd te snel af. Dus liggen bij thuiskomst de pootjes te braden in de oven. Omdat het in zo'n oven niet zo snel gaat, liggen ze er soms wel een uur in. Om over je nek van te gaan. 'Ik ben spontaan kippetariër geworden sinds ik hier woon,' moppert Moises vaak.

Heinz en Ela maken er een heel ritueel van. Wij zitten gezellig op het terras, drinken ons borreltje wanneer Ela de suite komt uitgeslopen. Ze gooit de pootjes in een bak en loopt, zonder op of om te kijken, de suite weer in.

Een half uurtje later, volgevreten maar nog niet voldaan, begint de seks. 'O ja, O ja, O ja, Oo ja, O jaa, O mein lieber Gott.' Stilte. Een kwestie van tien minuten. In het begin was het nog grappig.

'Ze ligt met Onze Lieve Heer te seksen,' grinnikte Tess.

Na een paar keer was het niet grappig meer.

Zodra de eerste kakkerlakken zich aandienden, was definitief de lol overal vanaf. Wat mieren zijn in Nederland, zijn kakkerlakken op Lanzarote: vervelend maar je moet er maar aan wennen. Als je in Nederland zoete dingen laat rondslingeren, krijg je mieren. Laat je op Lanzarote eten slingeren, haal je kakkerlakken in huis. En kakkerlakken zijn gek op resten kippenpoten.

'We moeten actie ondernemen, jongens.' Ik ga rechtop zitten, Tess en Moises doen hetzelfde. 'Ik houd dit niet lang meer vol. De troep hier in het huis, Heinz die nooit iets uitvoert. Zal ik morgen eens gaan praten in Club Carmena?'

'Marlou, we hebben twee weken opzegtermijn toch?' vraagt Tess. Haar ogen lichten op.

'Ja, als ik morgen met die onderdirecteur van Club Carmena ga praten, kunnen we overmorgen opzeggen en beginnen we daar op 1 december.' Een spannend gevoel trekt door mijn buik.

Van het weekend waren we in Susan's Place, een van de discobars in Playa Blanca. Een ober gaf me de tip over Club Carmena. Zij zitten al een aantal weken zonder entertainmentteam. Aan het eind van de zomer heeft de directie het contract met een Duits entertainmentbureau opgezegd en sindsdien zijn ze zoekende. Inmiddels wanhopig zoekende, in december is het hier namelijk hoogseizoen. Rond kerst en oud & nieuw wordt het eiland weer overspoeld door toeristen.

'Ik zeg: doen.' Moises staat op. 'Wat hebben we te verliezen? Playa Blanca is toch een geweldige plek om de winter door te brengen? Laten we ons plezier vergallen door die twee... die twee...'

'Viezeriken!' roepen Tess en ik in koor.

Met zijn drieën lopen we het terras op. Moises gaat op de rand van het zwembad zitten en laat zijn onderbenen in het water glijden.

'Tussen de Zumba les van tien uur en de aqua-aerobics van twaalf uur ga ik er heen, goed?' Ik kijk van Tess naar Moises en weer terug. Ik moet dit in m'n eentje doen. Tess zit van tien tot een vast in de Mini Club en Moises heeft ieder uur een activiteit.

De zon is inmiddels achter de Montaña Roja, een krater aan de rand van Playa Blanca, verdwenen. De hemel kleurt verschillende tinten rood en oranje.

'Moppies,' Moises staat op en trekt ons naar zich toe voor een groepsknuffel, 'wij redden het wel. We maken er een onvergetelijke winter van. Maar dan moeten we wel maken dat we hier weggkomen.'

Ik lach en geef hem een zoen op zijn wang.

'Zorg jij nou maar dat je er ook een leuk salaris voor ons uitkletst morgen, Marlou,' piept Moises, terwijl hij zijn wang overdreven afveegt. 'Pas dan gaan we zoenen.'

DOS

'Hoi, ik ben Marlou.'

'Hector,' antwoordt de onderdirecteur van Club Carmena. Hij geeft me een stevige handdruk. 'Ga zitten. Wil je koffie?'

Ik belde vanochtend vroeg om een afspraak te maken. Hij wilde me erg graag spreken. Het is nu erop of eronder. Figuurlijk. Letterlijk erop of eronder hoeft van mij niet zo met deze man. Terwijl hij onze koffie bestelt, bekijk ik hem. Hij heeft zeer zeker niet vooraan gestaan toen de knappe uiterlijken werden uitgedeeld. Maar beter ook, kom ik niet in de verleiding. Een glimlach ontsnapt me.

Hector, die net op dat moment mijn kopje koffie aangeeft, glimlacht terug. 'Dus jullie willen hier werken?'

Een kwartier later ben ik erachter dat deze man vaak lacht. Na vijf minuten was het ijs gebroken en na tien minuten was ik compleet op mijn gemak. Het voelt als een bijklets-sessie met een oude vriend. Ik ben nu al blij dat ik deze stap heb genomen.

Twee koppen koffie later, lopen we naar het kantoor van de directeur, señor Hernandez. Niet veel later is de deal beklonken.

Moises, Tess en ik zullen per 1 december het entertainmentteam vormen van Club Carmena.

Ik ren bijna terug naar Castel del Mar. Ik kan niet wachten om Tess en Moises het goede nieuws te vertellen. Wat zullen ze blij zijn. Maar als ik de receptie van het hotel binnenkom, is het Heinz die ik als eerste tegenkom. Met zijn handen op zijn heupen, kijkt hij me dreigend aan. 'Waar was jij Marlou? Ik loop je al een half uur te zoeken.'

Tel tot tien, tel tot tien, eerst met Tess en Moises praten...

'Hoor je me? Wat sta je nou sloom voor je uit te staren?'

Je bent een grote eikel, je kunt me niets meer maken ...

Wat moet ik doen? Ik wil doorlopen, maar ik kan toch niet net doen alsof hij niet bestaat? Aan de andere kant heb ik zo'n zin om hem eens goed de waarheid te vertellen.

'Zeg, doe even normaal.' Ik klink uiterst kalm. Achter de rug van Heinz staat Moises namelijk in een yogahouding en mimet het woord 'oem'. Ik concentreer me op Moises, kijk schuin naar Heinz en zeg: 'Ik ben hier, denk aan je bloeddruk.'

Moises pakt mijn hand en neemt me mee de trap, die van de receptie naar de hal beneden leidt, af.

'Hebben we die job, Marlou?' fluistert hij haast onhoorbaar.

'Eerst Tess zoeken,' lispel ik. 'Kom op, rennen!' Ik trek aan zijn arm en begin te rennen in de richting van de Mini Club.

'Ela,' zeg ik, zodra we de Mini Club binnenkomen, 'we moeten Tess even van je lenen.' Tess bevestigt net een zelfgemaakt masker op het gezicht van een van de kinderen en knuffelt tegelijkertijd een ander, terwijl Ela de diploma's schrijft. Op haar luie kont aan een tafel. Tess kijkt om. Zodra ze ziet dat we er allebei zijn, beginnen haar ogen te glimmen.

'Ja, ik moet gaan... euh... jij redt je wel even tot de pauze, toch?' stamelt ze. 'Kom jongens,' vervolgt ze, terwijl ze ons naar buiten duwt, 'laters, Ela.'

'Vertel Marlou, hebben we die baan? Zeg alsjeblieft dat we die baan hebben, ik houd het niet meer.' Tess ziet bijna paars en Moises is praktisch doorzichtig. We lopen langs het zwembad en ik versnel mijn pas.

'Kom, we gaan naar een van die nepstrandjes. Hier lopen te veel nieuwsgierige Aagjes rond.' Dit nieuwtje laat ik niet zomaar doorspelen aan Heinz. Ik móet zijn hoofd zien, wanneer we hem vertellen dat hij en zijn vieze vriendinnetje het voortaan met zijn tweeën mogen opknappen.

We steken de boulevard over en gaan op een ligbed op een van de nepstrandjes zitten. Voor gasten die te lui zijn om naar het strand te lopen - het is tenslotte vakantie -, creëerde HappyMoon mini privéstrandjes in de rotsen voor het hotel. In elke inham staat een aantal ligbedden, maar Moises en Tess

gaan ieder aan een kant van mij, op hetzelfde ligbed, zitten. Alsof ze elk moment de woorden uit me willen trekken.

Ik kijk van de een naar de ander, sta op en hurk in het zand. Nu kan ik ze beiden goed aankijken.

'Jullie krijgen de groeten van señor Hernandez, de directeur van Club Carmena...'

'O nou, tof. Doe hem de groeten terug,' mompelt Tess.

'... jullie nieuwe werkgever!'

Even valt alles stil. Ik kijk van Tess naar Moises en weer terug, je kunt een speld horen vallen. Dan springen we, alsof het afgesproken is, alle drie tegelijk op. We springen, lachen en gillen. We omhelzen elkaar en laten niet los.

'Kom nog even zitten,' zeg ik, nadat ze eindelijk kalmeren. 'Ik heb een geweldig leuk gesprek gehad met Hector, de onderdirecteur. Hij kan niet wachten tot we beginnen. Ik heb er zo'n goed gevoel over.' Tess kijkt me, met ogen zo groot als schoteltjes, aan en Moises begint zachtjes te neuriën. Dat doet hij altijd als hij opgewonden is, meestal wanneer hij een mooie man ziet.

Ik heb nog een verrassing, twee eigenlijk. Wat is dit heerlijk, het lijkt wel Sinterklaas.

'We krijgen ieder tweehonderd euro per maand meer dan ons huidige salaris én eigen bungalows,' verkondig ik. De uitdrukking die nu verschijnt op het gezicht van mijn twee beste maatjes zal ik nooit meer vergeten. Wat wordt dit fantastisch, vooral in die eigen bungalows. Dag kippenlijkjes, kakkerlakken en 'O mein lieber Gott'. Wat zullen we lekker slapen.